

The First Turkish Parties in the late 19th and early 20th Centuries

Jemal Beridze

Doctor of History

Abstract

Given article considers the formation and development of political parties in Turkey before it has acquired the status of republic. Article deals with the reasons of creation of the first political organisation in the Ottoman Empire and discusses their part in the state's future positive changes. It also discusses certain aspects of the establishment of “Youth Ottoman Turk Society”, which had played significant role in the forming of constitution.

The last part of the Article is concerned with the first parliamentary elections in 1877 and its first gathering. It mentions that the parliament was trying to act as a truly democratic representative body.

Keywords: Ottoman Empire; Turkey.

პირველი თურქული პარტიები XIX საუკუნის ბოლოს და XX საუკუნის დასაწყისში

ჯემალ ბერიძე

ისტორიის დოქტორი

აბსტრაქტი

პოლიტიკური პარტიების ჩამოყალიბება ამა თუ იმ ქვეყანაში დაკავშირებულია საზოგადოების მოდერნიზაციასა და განვითარებასთან. იგივე შეიძლება ითქვას თურქეთზეც, სადაც პირველი პოლიტიკური ორგანიზაციები ჩამოყალიბდა ოსმალეთის სახელმწიფოში რეფორმატორული მოძრაობის დაწყების შემდეგ. პირველ ასეთ გაერთიანებად შეიძლება ჩაითვალოს ახალგაზრდა ოსმალთა მოძრაობა და ახალგაზრდა თურქთა პოლიტიკური გაერთიანება „ერთიანობა და პროგრესი“.

საკვანძო სიტყვები: პოლიტიკური პარტიები; ერთიანობისა და პროგრესის პარტია.

მსჯელობა

პარტიების ჩამოყალიბება ამა თუ იმ ქვეყანაში დაკავშირებულია საზოგადოების მოდერნიზაციასა და განვითარებასთან. გარკვეული თავისებურებების გათვალისწინებით, იგივე შეიძლება ითქვას ოსმალეთზეც, სადაც პირველი პოლიტიკური ორგანიზაციები ჩნდებიან ოსმალეთის სახელმწიფოში ფართო რეფორმატორული მოძრაობის დაწყების შემდეგ. პირველ ასეთ გაერთიანებად შეიძლება ჩაითვალოს ახალგაზრდა ოსმალთა მოძრაობა, რომელსაც მოსდევს ახალგაზრდა თურქთა პოლიტიკური გაერთიანება „ერთიანობა და პროგრესი“ (ლებანიძე, 2004:3).

როდესაც ვსაუბრობთ ფართო რეფორმატულ მოძრაობაზე, უპირველეს ყოვლისა, მხედველობაში გვაქვს ქვეყანაში დაწყებული ე.წ. „თანზიმათის“ რეფორმები. მართალია, ცვლილებები სხვადასხვა სფეროში ჯერ კიდევ სელიმ III-ის (1789-1807) მიერ იქნა დაწყებული, მაგრამ ყოვლისმომცველი და სისტემური ხასიათი რეფორმებმა მხოლოდ სულთან აბდულმეჯიდ I-ის (1839-1861) დროს მიიღო. ამის მთავარი ინიციატორი იყო დიდი ვეზირი მუსტაფა რეშიდ ფაშა, რომელიც კარგად გრძნობდა, რომ თუ არ მოხდებოდა სახელმწიფო მართვის სისტემაში ძირეული ცვლილებები და იმპერია მხარს არ აუბამდა ევროპაში დაწყებულ სამრეწველო და ტექნოლოგიურ გარდაქმნებს, იგი საბოლოოდ დაიშლებოდა.

სულთნის ბრძანებულება-რესკრიპტი, რომელიც გულჰანე ჰათი ჰუმაიუნის სახელით არის ცნობილი, ოთხ მთავარ სიახლეს აკანონებდა: 1. პიროვნების სიცოცხლის, ქონების, ღირსების კანონის ძალით დაცვა და გარანტირება; 2. კანონზე დაქვემდებარებული საგადასახადო სისტემის ჩამოყალიბება; 3. საყოველთაო და სავალდებულო სამხედრო სამსახურის დაწყება; 4. ოსმალეთის ყველა ქვეშევრდომის, განურჩევლად

რასისა, ენისა და რელიგიისა კანონის წინაშე თანასწორობის უზრუნველყოფა.

რეფორმების დაწყება, უპირველეს ყოვლისა, ევროპული სახელმწიფოების ზეწოლის და ჩარევის შედეგად განხორციელდა. საყურადღებოა, რომ გულჰანე ჰათის გამოცხადებამდე ერთი წლით ადრე, 1838 წელს გაფორმდა თურქულ-ინგლისური სავაჭრო ხელშეკრულება, რომელიც ინგლისელ ვაჭრებს გარკვეულ შეღავათებს ანიჭებდა. აღნიშნული ბრძანებულება კი შეიძლება მივიჩნიოთ ამ სავაჭრო ხელშეკრულების გაგრძელებად, ანუ ევროპული ბურჟუაზია თურქეთში ლიბერალური კანონების, უფლებათა აღიარების და თანასწორობის პრინციპის დანერგვით ცდილობდა საკუთარი კაპიტალის, რესურსების და ბიზნესის დაცვასა და განვითარებას.

„თანზიმათი“ შეიძლება ჩაითვალოს სამოქალაქო აღიარების საწყისად, ამ მოძრაობის მთავარ წარმატებად კი უნდა აღინიშნოს მიღწევები საკანონმდებლო სფეროში. ტრადიციული, შარიათის კანონმდებლობის პარალელურად გაჩნდა ევროპული სამართლის გათვალისწინებით შექმნილი საერო კანონები.

1856 წელს გამოქვეყნდა სულთნის კიდევ ერთი ბრძანებულება - ჰათი შერიფი, რომელიც ძირითადად იმეორებდა წინა ბრძანებულებების მთავარ დებულებებს. თუმცა, ეს რეფორმები რჩებოდა უბრალო დეკლარაციებად, ქვეყანაში ჯერ კიდევ არ იყო შექმნილი რეფორმათა გატარებისათვის საჭირო მყარი სოციალურ-ეკონომიკური ბაზა. ვაჭრობა, მრეწველობა და საბანკო საქმე უმეტესწილად არათურქების ხელში იყო. ინტელიგენციის შორისაც უმეტესობას არათურქული ფენა შეადგენდა. ინჟინერები, ექიმები, ადვოკატები, როგორც წესი, იყვნენ ბერძნები, სომხები ან ებრაელები.

ასეთ სიტუაციაში ახლად ფეხადგმული თურქული ბურჟუაზია უშუალო დამნაშავედ მიიჩნევდა სულთანს, რომელმაც თურქები უუფლებო მასად აქცია თავისსავე ქვეყანაში. პირველ ხანებში ამ უკმაყოფილების გამომხატველი გახდა წარმოშობით ფეოდალ-ბიუროკრატიული, იდეოლოგიით კი უკვე ბურჟუაზიული თურქული ინტელიგენცია, რომელსაც „თანზიმათის“ რეფორმების შედეგად შესაძლებლობა მიეცა განათლება ევროპის ქვეყნებში მიეღო და რომელიც შემდგომში გახდა პირველი თურქული პოლიტიკური ორგანიზაციის-ახალგაზრდა ოსმალთა დამაარსებელი და მისი იდეოლოგიის შემქმნელი.

ეს პოლიტიკური ორგანიზაცია არსებული რეჟიმის მიმართ საპროტესტო ტალღის სახით ჩამოყალიბებას იწყებს XIX საუკუნის 60-იანი წლებიდან და თავის თავში ითავსებს რელიგიურ-ნაციონალურ მოთხოვნებს, ანუ გამოხატავს ერთდროულად როგორც პროგრესულ, ასევე რეგრესულ ფაქტორებს.

ახალგაზრდა ოსმალები კონსტიტუციური მონარქიის საშუალებით ცდილობდნენ გაეტარებინათ ისეთი ბურჟუაზიული რეფორმები, რომლებიც ხელს შეუშლიდა იმპერიის დაშლას. პარლამენტი, მათი აზრით, უნდა შემდგარიყო ორი პალატისაგან: დეპუტატთა პალატისა და სენატისაგან. დეპუტატთა პალატაში გათვალისწინებული იყო წარმომადგენლების არჩევა იმპერიის ყველა კონფესიური დანაყოფისგან, მაგრამ დეპუტატთა პალატის საყრდენად ისინი მოიაზრებდნენ არა ხალხს, არამედ სენატს, რომელშიც უნდა შესულიყვნენ უფლისწულები, გამოჩენილი ულემები, სამხედრო მეთაურები. ასეთი იდეები ცხადყოფს, თუ რაოდენ შორს იყვნენ ახალგაზრდა ოსმალები კონსტიტუციისათვის

მასობრივი ბრძოლისაგან. თვით კონსტიტუციურ პროექტებს ისინი ამაგრებდნენ ყურანზე და შარიათზე დაყრდნობით.

ახალგაზრდა ოსმალთა მოძრაობაში განსაკუთრებით მნიშვნელოვანი ფაქტი იყო ოსმალური ენის პროპაგანდა, მისწრაფება მისი გაწმენდისათვის უბრალო ხალხისათვის გაუგებარი სიტყვებისაგან. ახალგაზრდა ოსმალთა გამორჩენამდე სიტყვა თურქს ოსმალეთის გაბატონებული კლასისათვის უხემის, ხეპრეს დატვირთვა ჰქონდა. ახალგაზრდა ოსმალეები ქადაგებდნენ მამულის სიყვარულს, წამოაყენეს ოსმალური ერის შექმნის იდეა, რომელსაც, მათი აზრით, უნდა გაეერთიანებინა იმპერიის როგორც ქრისტიანები, ასევე მუსლიმები.

1876 წელს ახალგაზრდა ოსმალეებმა მოახერხეს პირველი თურქული კონსტიტუციის მიღება, რომელმაც კიდევ ერთხელ გაიმეორა დაახლოებით იგივე ბურჟუაზიული უფლებები, რომლებიც სულთნის 1839 და 1856 წლების ბრძანებულებებში იყო. კონსტიტუციის საფუძვლად მიღებულ იქნა დიდი ვეზირის - მიღვათ - ფაშას პროექტი, რომელმაც თავის ნაშრომში გამოიყენა დასავლეთევროპული ქვეყნების კონსტიტუციები, ძირითადად ბელგიისა და პრუსიის, თუმცა თავისი შემადგენლობის მიხედვით თურქული კონსტიტუცია უფრო ახლოს იდგა პრუსიულთან.

1876 წლის თურქული კონსტიტუცია უზრუნველყოფდა მთელი ძალაუფლების სულთნის ხელში შენარჩუნებას და იგი მონარქიული რეჟიმისაგან ბევრად არ განსხვავდებოდა. პირველსავე მუხლებში სულთან-ხალიფას „წმინდად და ებლად“ აცხადებდა. ის იყო განსაკუთრებული ფართო უფლებებითა და კომპეტენციებით აღჭურვილი, შეეძლო: მინისტრთა საბჭოს თავმჯდომარის (დიდი ვეზირი) და მინისტრების, პალატათა თავმჯდომარეების და მუდმივი სენატორების

დანიშნვა; პარლამენტის დათხოვა და ახალი არჩევნების დანიშნვა, სამხედრო მდგომარეობის, ასევე ომის გამოცხადება და ზავის დადება; სამხედრო და საზღვაო ძალების მზედართმთავრობა; სახელმწიფო ადმინისტრაციის ფუნქციონირების კონტროლი; სასამართლო გადაწყვეტილების კონტროლი.

პარლამენტის მიერ მიღებული ნებისმიერი აქტი იურიდიულ ძალას იღებდა მხოლოდ სულთანის დამტკიცების შემდეგ. ამავე დროს სულთანი სრულიად გათავისუფლებული იყო თავისი ქმედებების გამო რაიმე პასუხისმგებლობიდან (**ლეზანიძე, 2004:7**).

პირველი საპარლამენტო არჩევნების შედეგად არჩეული პარლამენტი შეიკრიბა 1877 წლის 19 მარტს. აღსანიშნავია, რომ პირველივე მოწვევის პერიოდში დეპუტატთა პალატა ცდილობდა მოქცეულიყო ჭეშმარიტად დემოკრატიული წარმომადგენლობითი ორგანოს მსგავსად. მაგალითად, მიუხედავად იმისა, რომ დეპუტატებს არ გააჩნდათ მინისტრების იმპიჩმენტის კომპეტენცია, მათ მოახერხეს კონსტიტუციის ჩარჩოების დარღვევით მთავრობისა და ადმინისტრაციის კონტროლის გარკვეულწილად უზრუნველყოფა. ყოველივე ამან სულთან აბდულ-ჰამიდის უკმაყოფილება გამოიწვია. მან დეპუტატთა აქტიურობის საპასუხოდ პარლამენტი 1877 წლის 28 ივლისს დაითხოვა. კონსტიტუციის შესაბამისად გაიმართა ახალი არჩევნები, რომლის შედეგადაც ჩამოყალიბებული ახალი პარლამენტი შეიკრიბა 1878 წლის იანვარში. თუმცა იგივე მიზეზით სულთანმა ისიც მალევე, 1878 წლის 14 თებერვალს, უვადო არდადეგებზე გაუშვა. ეს არ ყოფილა დაშლა ან დათხოვნა, როგორც ხშირად აღნიშნავენ. სულთანმა უბრალოდ გამოიყენა „არდადეგების“ უფლება, რის გამოც პარლამენტმაც შეწყვიტა მუშაობა და შესაბამისად კონსტი-

ტუციის მოქმედებაც შეჩერდა. ამით ოსმალეთში სახელმწიფო წყობა კვლავ შეუზღუდავ მონარქიას, ანუ აბსოლუტურ რეჟიმს დაუბრუნდა.

სულთანმა უმკაცრესი ღონისძიებები გაატარა პრესისა და ყოველნაირი ლიბერალური და ნაციონალური აზროვნების აღკვეთის მიზნით. გავრცელება დაიწყო ცენზურის უპრეცედენტო მექანიზმმა, გასაქანი მიეცა ოპოზიციური ინტელიგენციის დევნა-გასახლებას (**ლებანიძე, 2004:7**).

ასეთი ძალადობისდამკვიდრებამ კარგი წინაპირობა შექმნა ორგანიზებული ოპოზიციური ფრთის შესაქმნელად, რასაც მალევე შედეგად მოჰყვა იმპერიაში ახალგაზრდა ოსმალთა გაერთიანების, ამ შემთხვევაში კი უკვე პარტიის ჩამოყალიბება. ეს გახლავთ 1889 წელს იატაკქვეშეთში შექმნილი ერთიანობის ოსმალური გაერთიანება, რომლის სახელწოდება მოგვიანებით შეცვლილ იქნა ერთიანობისა და პროგრესის გაერთიანების სახელით (Ittihadî ve Terrakî Cemiyeti). იმის გამო, რომ გაერთიანება თურქეთში აკრძალული იყო, მისი ძირითადი ბირთვი ჩამოყალიბდა საზღვარგარეთ. ასე მაგალითად, საფრანგეთში გაქცეული თურქული ინტელიგენციის წარმომადგენლებმა, ცნობილი და მდიდარი ოსმალური ოჯახებიდან გამოსული აჰმედ რიზას მეთაურობით, ჩამოაყალიბეს ორგანიზაცია, გამოსცემდნენ თურქულ და ფრანგულ ენებზე გაზეთ „მეშვერეთს“, რომელშიც მწვავედ აკრიტიკებდნენ სულთან აბდულ-ჰამიდის რეჟიმს (**სვანიძე, 2007:336**).

ოპოზიციურ გაერთიანებაში თავიდანვე არ იყო ერთიანი მსოფლმხედველობა. გამოიკვეთა ცენტრისტული და ლიბერალური მიმდინარეობები. ლიბერალური ფრთის ლიდერი გახდა სულთან აბდულ-ჰამიდის ახლო ნათესავი პრინცი საბაჰათინი (1878-1948), რომელიც თურქეთში პირველ

სისტემურ ლიბერალად შეიძლება მოვიხსენიოთ. მეორე ფრთას კი წარმოადგენდა აჰმედ რიზა.

1902 წელს, პარიზში, პრინციმა საბაჰითმა დააარსა ოსმალთა ლიბერალთა გაერთიანება, შემდეგ კი, 1906 წელს - კერძო ინიციატივითა და დეცენტრალიზაციის გაერთიანება. უფრო მძლავრი გაერთიანება შეიქმნა აჰმედ რიზას ხელმძღვანელობით, რომლის გარშემოც შემოიკრიბა ახალგაზრდა თურქთა მთელი ნაციონალური ელიტა. მოგვიანებით ერთიანობისა და პროგრესის დამფუძნებელთა შორის ვხედავთ თალაათ ფაშას და 1906 წელს სალონიკში დაფუძნებულ ოსმალური თავისუფლების გაერთიანებას. სწორედ ეს ჯგუფი გახდა შემდეგში ახალგაზრდა თურქთა რევოლუციის სახელით ცნობილი მოვლენების ინიციატორი...

ერთიანობის და პროგრესის ორგანიზაციამ კონსტიტუციის ხელახლა ამოქმედებისათვის და ხელისუფლების ხელში ჩასაგდებად კარგად გამოიყენა ოსმალეთის სამეფო კარის უსუსურობა ევროპული ქვეყნების ზეწოლის განეიტრალებაში. 1908 წლისათვის ოსმალეთი რეალურად დადგა მთელი ბალკანეთის დაკარგვის საშიშროების წინაშე. ასეთ სიტუაციაში ერთიანობისა და პროგრესის ორგანიზაციამ, რომლის მთავარი შტაბი სალონიკში იყო განთავსებული, გადაწყვიტა ამბოხის გზით იძულებული გაეხადა სულთანი უარი ეთქვა აბსოლუტურ მონარქიაზე. სულთანი მიხვდა, რომ ამბოხის ჩახშობა წარუმატებლად დასრულდებოდა და 1908 წლის 23 ივლისს აღადგინა კონსტიტუცია, რაც ცნობილია თავისუფლების დეკლარაციის სახელით.

კონსტიტუციის ამოქმედებიდან პირველსავე არჩევნებში, 1908 წლის ნოემბერ-დეკემბერში, მათ მოახერხეს პარლამენტში უმრავლესობით მოსვლა, მაშინ როდესაც პრინცი საბაჰათინის მიერ დაფუძნებულმა ოპოზიციურმა ოსმალეთის

ლიბერალურმა პარტიამ მხოლოდ ერთი დეპუტატის გაყვანა შეძლო (ლებანიძე, 2004:13).

1909 წლის ნოემბერში ჩამოყალიბდა პროგრესულ-ლიბერალური პარტია; ერთიანობისა და პროგრესის ყოფილმა მოწინააღმდეგეებმა პარიზში დაარსეს ოსმალეთის საკონსტიტუციო რეფორმათა პარტია. ერთიანობისა და პროგრესის ყოფილმა წევრებმა 1910 წელს სახალხო პარტია, ხოლო 1911 წელს კი ახალი პარტია ჩამოაყალიბეს (ლებანიძე, 2004:15).

ოპოზიციური პარტიები კიდევ უფრო გამლიერდნენ 1910 წლის 9 ივლისს ოპოზიციური ჟურნალისტის - აჰმედ სამიმის მკვლელობის შემდეგ. ერთიანობა და პროგრესი მიხვდა, რომ ოპოზიციის მომძლავრებას ვერ შეაჩერებდა და გადაწყვიტა მას გარიგებოდა, დათმობაზე წასულიყო. ასეც მოხდა, მიღებულ იქნა ახალი პროგრამა, რომელიც ოპოზიციის გარკვეულ მოთხოვნებსაც ითვალისწინებდა. მაგრამ ოპოზიციის გაფართოება კვლავ გრძელდებოდა. 1911 წლის 21 ნოემბერს მთავარმა ოპოზიციურმა პარტიებმა (სახალხო პარტია, პროგრესულ-ლიბერალური პარტია და ოსმალეთის დემოკრატიული პარტია) გადაწყვიტეს გაერთიანებულიყვნენ და ისე შეიქმნა პირველი მძლავრი ოპოზიციური პარტია - თავისუფლებისა და ერთობის პარტია. ეს პარტია, გარდა იმისა, რომ პოლიტიკურ კოალიციას წარმოადგენდა, გამოხატავდა აგრეთვე ოსმალეთში არსებული არათურქული ეთნიკური წარმონაქმნების (არაბები, ბერძნები, სომხები და სხვები) ერთიანი ოსმალური პლატფორმით შემაკავშირებელ ერთობას.

თავისუფლებისა და ერთობის პარტიამ დაარსებიდან სამი კვირის თავზე, 1911 წლის 11 დეკემბერს სტამბოლში გამართულ შუალედურ არჩევნებში წარმატებას მიაღწია და დეპუტატთა პალატაში 100 წევრის გაყვანა მოახერხა, რასაც

ერთობისა და პროგრესის მხრიდან რეაქციის აღზევება მოჰყვა. პარლამენტის დროებითი დათხოვნის, ოპოზიციის ლიდერების დაპატიმრების, ნაწილის კი სიკვდილით დასჯის შედეგად საბოლოოდ, 1913 წლიდან ხელისუფლებას მთლიანად ერთიანობისა და პროგრესის სამეული - ენვერი, თალათი და ჯემალი დაეპატრონა. პოლიტიკურ არენაზე უკონკურენტოდ დარჩენილი ერთიანობა და პროგრესი აღნიშნული ტრიუმვირატის ხელმძღვანელობით ქვეყანას პირველი მსოფლიო ომის დასასრულამდე ერთპარტიული რეჟიმში მართავდა.

1914 წელს ტრიუმვირატმა გერმანიასთან საიდუმლო გარიგებას მოაწერა ხელი, შედეგად თურქეთი გერმანიის სასარგებლოდ აღმოჩნდა ომში ჩაბმული. 1 სექტემბერს გერმანია თავს დაესხა რუსეთს, მაგრამ ოსმალეთი მაშინვე არ ჩაება ომში, მან ნეიტრალიტეტი გამოაცხადა. ოსმალეთს სურდა დრო მოეგო და დაემთავრებინა არმიის მობილიზაცია. ასევე მას სურდა მიეღო გერმანიისაგან ფინანსური დახმარება და თანხმობა კაპიტულაციების გაუქმებაზე (სვანაძე, 2004: 353).

მსოფლიო ომის დაწყებასთან ერთად წინა პლანზე წამოიწია ერთიანობისა და პროგრესის ახალი იდეოლოგია - თურქიზმი. ოსმანიზმისგან განსხვავებით, რომელიც აღიარებდა იმპერიის მრავალეროვნულობას, თურქიზმი მიმართული იყო იმპერიის ყველა ხალხის სრული თურქიზაციისაკენ.

საბოლოოდ ეს გერმანულ-თურქული მოკავშირეობა და ერთიანობა და პროგრესის არსებობა სრული კრაჩით დასრულდა. ოსმალეთი ომში დამარცხებული გამოვიდა და იძულებული შეიქნა 1918 წლის 30 ოქტომბერს მოკავშირეებთან ხელი მოეწერა მუდროსის ხელშეკრულებაზე, რომლის შედეგად,

გარდა იმისა, რომ ოსმალეთის იმპერია ფაქტობრივად დამოუკიდებელ არსებობას წყვეტდა, ერთიანობისა და პროგრესის სახით თურქეთის ისტორიაში პირველი პოლიტიკური პარტიაც ასრულებდა თავის მოღვაწეობას.

რესპუბლიკამდელ თურქეთში პოლიტიკური პარტიების ისტორია ორ ერთმანეთისგან განსხვავებულ პერიოდად უნდა იყოს. პირველი, ეს არის 1876 წლის საკონსტიტუციო წყობის დამყარება და მეორე - 1908 წელს ხალგაზრდა თურქთა მოძრაობის მიერ რევოლუციური გზით აღდგენილი საპარლამენტო მმართველობა.

საპარლამენტო სისტემაზე გადასვლის რეალური ნიშნები სწორედ ამ მეორე პერიოდში შეინიშნება. თუ 1876 წლის სისტემა პარლამენტს ფორმალურ ფუნქციას აკისრებდა და არანაირად არ ზღუდავდა მონარქის უფლებამოსილებას, 1908 წლის ცვლილებების შემდეგ განსაზღვრულ იქნა პარლამენტის, როგორც საკანონმდებლო ორგანოს ფუნქციები, რომელსაც კანონშემოქმედებითი მოღვაწეობის გარდა, დაევა მთავრობისა და მინისტრების გაკონტროლება. მთავარი სიახლე კი ის იყო, რომ ახალი წყობა უფლებას იძლეოდა თავისუფლად ჩამოყალიბებულიყო სხვადასხვა გაერთიანება და პოლიტიკური პარტია. შედეგად, მცირე დროით მაინც რეალურად მოხერხდა მრავალპარტიული სისტემის შემოღება.

მაგრამ ყოველივე ამის მიუხედავად, განსხვავებით ევროპის ქვეყნების და აშშ-სგან, მთავარი დამახასიათებელი თავისებურება იყო ის, რომ როგორც ახალგაზრდა ოსმალები, ასევე ერთიანობისა და პროგრესის ორგანიზაციები არ გამოხატავდნენ ფართო საზოგადოებრივ მოთხოვნებს. ამას გარდა, ისინი არ ეყრდნობოდნენ არც ერთ სოციალურ თუ საზოგადოებრივ ფენას. საპარლამენტო თუ პარტიული სისტე-

მეტი თურქეთში შექმნა და განავითარა მცირერიცხოვანმა ოსმალურმა ბიუროკრაციამ და ინტელიგენციამ. ისინი მოკლებულნი იყვნენ ხალხის მხარდაჭერას. მოუმწიფებელი, ჩამოყალიბებული ბურჟუაზიის პირობებში ჯერ კიდევ არ იყო შექმნილი ნიადაგი იმისთვის, რათა ხალხს გაეთავისებინა კონსტიტუციის, პარლამენტარიზმის თუ პოლიტიკურ პარტიათა სისტემის უპირატესობა.

ამიტომ ეს ინსტიტუტები და იდეები, ხალხის კონტროლის პრინციპისაგან განთავისუფლებული პირველი თურქული პოლიტიკური დაჯგუფებების ხელში, აღმოჩნდა ბრმა იარაღი ხელისუფლების ხელში ჩასაგდებლად. ეს განსაკუთრებით კარგად წარმოჩნდა ერთიანობისა და პროგრესის პარტიის მოღვაწეობის მაგალითზე.

თურქეთის პოლიტიკურ პარტიებში განსაკუთრებული ადგილი უჭირავს თურქეთის სახალხო რესპუბლიკურ პარტიას (თურქ. Cumhuriyet Halk Partisi). ეს პარტია 1923 წლის 9 სექტემბერს დააარსა მუსტაფა ქემალ ათათურქმა, ოფიციალურად კი ჩამოყალიბდა სივასის კონფერენციაზე. თურქეთში რესპუბლიკის დამყარების შემდეგ, 1924 წლის 10 ნოემბერს მას ეწოდა სახალხო-რესპუბლიკური პარტია.

დასკვნა

ყოველივე ამის გათვალისწინებით, მიუხედავად მოჩვენებითი მრავალპარტიული სისტემებისათვის დამახასიათებელი წყობის დამყარებისა, ამ ეპოქის პარლამენტარიზმის და კონსტიტუციონალიზმის შეფასებისას, მართებული იქნება, თუ აღვნიშნავთ, რომ ოსმალეთის იმპერიაში აღმოცენებული პირველი პოლიტიკური პარტიები შორს იყვნენ ამ ცნების ჭეშმარიტი გაგებისგან.

გამოყენებული ლიტერატურა:

1. Lebanidze, T'. (2004). *P'art'iebi da P'olit'ik'uri Mdgomareoba Turketshi XIX Sauk'unis Bolos da XX Sauk'unis P'irvel Nakhevarshi*. Tbilisi. (ლეზანიძე, ტ. (2004). *პარტიები და პოლიტიკური მდგომარეობა თურქეთში XIX საუკუნის ბოლოს და XX საუკუნის პირველ ნახევარში*. თბილისი);
2. Lebanidze, T'. (2011). *Turketis P'olit'ik'uri P'art'iebis Ist'oriuli Mimokhilva*. Tbilisi. (ლეზანიძე, ტ. (2011). *თურქეთის პოლიტიკური პარტიების ისტორიული მიმოხილვა*. თბილისი);
3. Svanidze, M.(2007). *Turketis Ist'oria*. Tbilisi. (სვანიძე, მ. (2007). *თურქეთის ისტორია*. თბილისი);
4. *Political parties in Turkey, CHP* (The Republican People's Party) <http://www.allaboutturkey.com/parti.htm>.